

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ένγηκάσα λέντε,
τά κοιτούμε κ' έν κουρεύεται.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τὸ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέ κ α φράγκα κα λ' σ τὸ χ έ ρ ι.

Είς γνάθιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ὅτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
μέ τήν άνάλογον τιμήν κ' διοχος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αρά ταχυδρομείων τέλη.

Εικοσιξη Φεβρουαρίου,
νίκη του γέρου καγκελαρίου.

Πούντος οκτακόσα κ' όδονταένα,
τενεκέδων κτύποι, μούτρα μαυρισμένα.

Νίκη του παιπού μεγάλη
κ' έκλογή και καρναβάλι.

Κορδόναρος έφώνησε
και μαυρο της Μαρκίας.

Φ.— Σήμερα θέλω να χαρῶ
με τους Ρωμηούς τα βούδα...
μπάτε, λεβένταις, σ' το χορῶ
ν' άκούστε τραγούδια.

Κ' έγὼ τὸν κόσμο' χάλασα
και μ' ειχε πηάσει τρέλλα...
σέ μία μάθη θάλασσα
πνιγίκανε βατόλλα.

Νά' όητε πὸς ένίκησε και πάλι τὸ Κορδόνι
μέσα σ' τα καρναβάλια,
νά' όητε κ' ὁ Καρνάβαλος πὸς έναστεφανόνει
τουρλοῦ τουρλοῦ κερφάλια.

Σέ μία μάθη θάλασσα βαθερά, φουρτουμασμένη,
τόσοι καρβοκούρηδες πνιγίκαν οί καίμενοι,
κ' εἶδα καρβοκούρηδες έπιγαυείς και γαίρους
νά σβήνουν και νά χάνονται μέσ' στους άφρούς τους μαύρους.

Γερά σου, καύμενε Θεσσαρή...
ποῖός Μινταρος, παιδιά, μ' πορει
νά ψάλλη τέτοια νίκη
μέσ' σ' το μασναράλημ ;

"Εμπα, βρε βλάμη, σ' το χορῶ και θλιβερά τραγούδα...
πολλή μαυρίλα πλάκωσε μάθη σάν καιχανούδα.
Μέσα σέ μαυρα πνιγίκαν Κόντες και συντροφία
κ' ὁ γέρος έναχόρεσσε με πλειονοψηφία.

Καρνάβαλος μᾶς χαρετά
με χίλιας όδο μοντούνας,
Καρνάβαλος παντού πετά
με κατωκίων κουδούνας.

Π.— Γερά σου, γέρο Κορδονά,
νά μᾶς εἴηης χίλια χρόδια...
κ' ὁ Καρνάβαλος περνά
πυλγίμενος με κορδόνια.

Καρνάβαλος σκορπῶ βρομαίς,
Καρνάβαλος μᾶς βλέται,
Καρνάβαλος σ' της έπιληγοαίς
της κάλπαις άναστέπει.

Τὸν Κορδόναρο κυτιάζει,
τὸν Κορδόναρο κρατεί,
τὸν Κορδόναρο ηροστέζει
και μᾶς ραίνει κομψαί.

Τριλλάζοντας έγύρισε,
τρέλλος έπαρηγόρισε
νέας του γένου νίκας...
πολεμιμόν έτόνισε,

'Αντιχέει πνιγίτουν βόγρος,
άντηχόν πνιγίτουν όθνηοι...

πλειονοψηφίας ὄγκος
τὸν Κορδόναρο βαρύνει.

Μαῦρα τῆς μοιραῆς τὰ φύλλα
κ' ἔταυτες, Κορρηάτη, νίλα.
Μαῦρο σ' ἔβγαλαν κορ' ἴκι...
γεγὰ χαρὰ σου, Θεοδώρη.

Γιὰ τὸν γέρο παρηγόρι
καὶ γιὰ μέ, ποῦ λόγια τρώγω...
ἄρρωστο σ' τὸ παραθύρι
σ' ἔβγαλαν τὰ βγάλῃς λόγο.

Κι' ἔχασκαν γιὰ τὰ σέ' ὀδυνε τόσα πλήθη μεκηνότα,
φίλων στόματα στομιύλα,
κι' ἔχρωμάτισαν καὶ πάλιν τὸν βεγγαλικὸν τὰ φῶτα
τοῦ προσώπου σου τὰ μῆλα.

Κι' ἄνοιξες ξανά τὰ χεῖλη
κι' ἀνεφλέχθησαν πυρσοί,
κι' ἐξεμάνησαν οἱ φίλοι,
σ' εἶπατε καὶ Μωῦσῃ.

Σὰν κι' ἐκείνον πρὸς τὸ πλῆθος δείχνεις γιὰ ξυλέηο φίδι
τὸ Κορδόνι, Κορδοσίδη,
καὶ βοοῦν : ἐν τούτῳ νίκα,
κόσμος ἠλεκτριζέται,
κι' ἡ Πανδώρα κι' ἡ Μάρκια
δὸς του καὶ μαυρίζεται.

Κι' ἀνεβραίνεις σ' τὸ Σινᾶ
μετὰ γδούλων καὶ σεισμῶν,
κι' ἔπιταρέφεις, Κορδοσᾶ,
μὲ τὰς πλάκας τῶν θεσμῶν.

Σ' τὸ μπαλκόνι σου καροί,
ποῦ φεγγβολοῦν πυρσοί,
ξερωνίζω : γεγὰ σου σὺ,
τῆς Ἑλλάδος Μωῦσῃ.

Τέκα μία τὸ ποιητοί...
δῶτα τῷ κλεινῷ σουτήρι,
ποῦ δὲν μὰς χαλὰ χαίτη...
μὲς ἀπὸ τὸ παραθύρι
πάλι σὲ μικροῦς μεγάλους
τόπες, μπαρμπά παππουλάκο,
γιὰ τὰ σόσης μὲ τοὺς ἄλλους
τὸν πιστὸ μπαρμπά-Κυρηάκο.

Μπαρμπάς μίλησε γιὰ μπαρμπά, μὲ τοῦ κόκκου, μὲ τοῦ κόκκου...
τὴν Κυριακὴ τὸ βράδι μαζὶ ἢ κίλητ τοῦ Κυρηάκου.
Τὸ ξανάπεσ' στὸν λαὸν σου, πλὴν αὐτὸς σκληρὰ μαυρίζει
Πειραιώτην ἄξιον,
καὶ τοῦ Πειραιῶς ὁ μπαρμπάς εἰς τὸν Πειραιῶ γυρίζει
μ' ὄχημα κι' ἀμάξιον.

Φ.— Μπάτε, λεβένταις, σ' τὸ χορὸ μαζί μου νὰ πηδήσετε,
καὶ νικητὰς Κορδοκονοῦς νὰ ξανατραγοῦσθετε.
Καββάλα πᾶν σ' τὴν ἐκκλησίᾳ, καββάλα τρῶφ' ἀντιδαγο
ἀπ' τοῦ παπποῦ τὸ χέρι,
καββάλα τὸν Κολιάσο μὰς μαυρίζουν τὸν Ἰοῦδαγο,
τοῦ γέρου τὸ ξεφτιέρι.

Ἦστε καὶ τοῦτου τοῦ παιδιοῦ τραγοῦδα θλιβερά,
τραγοῦδα μαύρης ἀποτυχῆς καὶ πίκρας περισσῆς...
κορδόνι δὲν τοὺς ἔβγαλαν καὶ τούτῃ τῇ φασά,
κὼμα ποῦ σ' τὸ παράθυρο τόπες κι' ὁ Μωῦσῆς.

Τὸ στόμα μὴν ἀνοίγετε πικρὸ καὶ φιλολοῦδαγο,
κι' ἄς πηῶμε τὸν ταμπάκο μὰς
μὲ τὸν μπαρμπά-Κυρηάκο μὰς,
καὶ μία πρὸς ἄς δώσωμε, παιδιὰ, καί σ' τὸν Ἰοῦδαγο.

Καρνάβαλος, Κορδόναρος... πηδάτε, πατριώται,
κι' ἡ πλειονοψηφία τοῦ παπποῦ διελαλήθη...
σταυρὸν χαρᾶς Μωῦσῆς ἐπὶ τῆς γράβδου τότε
δίταμε τὴν Ἐρυσθᾶν κι' ἐπέρασαν τὰ πλήθη.

Μὰ κι' ὁ δικός μας Μωῦσῆς,
καθὼς τὸ ξέρετε καὶ σεῖς,
τὸν Κορδοκὸν τὸν ἱερὸν
προσέβασε ἐπὶ πατεῶν,
δίταμε τὴν θάλασσαν τὴν μαύρην τοῦ Κορρηάτη,
κι' ἄβροχοῦς πέρασαν ποῖλι
μετὰ τοῦ νέου Μωῦσῆ
σκιωτῶντες Κορδοκόνται,
καὶ τὸν λαὸν ὠδήγησε μὲ σύμβολον ἐκκληίας
πρὸς γῆν ἑπαγγελίας.

Π.— Καρνάβαλος, Κορδόναρος... μεθύσι, βαρβατίλα,
κι' ἔλα μ' μπροστά μὰς χόρευε, Ρωμαϊκὴ γκαμήλα.
Πήδα σὲ δόξες λείψανα καὶ σὲ κροσσὸ βροῦζα,
κι' ἄκου τὴ γδοῦσι βροῦζοῦται
καὶ κῦττα πόσα κροῦνοῦται
σ' τὰ πίσσα σου κουρέλια.

Σῦτνα, καῦμέτε Θεοδώρη, νὰ πῆς καφφέ μὲ γάλα,
νὰ ὀῆς τὸν Κόντε σ' ἄλλο κανάμαρο καββάλα.

Σῦτνα, καῦμέτε Μωῦσῃ,
καὶ σῦρε σ' τὸ Παλάι,
μὲ τὴν Κορῶνα τὴν χροσθὴ
νὰ φῶς φωρὸμ κι' ἄλατι.

Φ.— Στῆς ἐκκλησίᾳς ἐδοῦλενε βροιά καὶ φαγοπίτι,
διόχωνον τὸν δῆκο, τὸν παππᾶ, διόχωνον καὶ τὸν Δεσπότη.
Ναῶν θυνασιήτρια
γῆνηκαν καντιοτήτρια,
κι' ἄκουγες κουτσαβάνηδες καὶ μώρηδες ἄβροχες
νὰ βροῦζουν μὲς σ' τῆς ἐκκλησίᾳς εἰκόντες καὶ σταυροῦς.

Μπάτε, λεβένταις, σ' τὸ χορὸ ν' ἀκούσετε τραγοῦδα...
σ' τὸν Καλλησιπέτρη τὸν ψηλὸ πῶτε κλησπεροῦδα,
ποῦ γάθουν ἔτερον βουλιετὴ τοῦ κράτους τὰ συμπερίοντα...
μὰ γιὰ τὸν γέρο, βρεῖ παιδιὰ, μαυρίσαν καὶ τὸν Γέροντα.

Φυσὴ τῆς νέας ἐιλογίης αἶρα λεπιτὴ καὶ ζειδαρος...
γιὰ φαντασθῆτε νάβγαυε κι' ὁ λιγερός Ἰοῦδαγος,
γιὰ φαντασθῆτε νάβγαυε κι' ὁ μπαρμπάς ὁ Κυρηάκος,
γιὰ φαντασθῆτε νάβγαυε κι' ὁ Βλέτσερ ὁ Τσιολάκος.

Κορδοκονοῦμαρος πετῶ,
ξυλέηο μὲ κόρο,
τὸν Πειραιῶζόγλου χαιρετῶ,
τὸν φίλο τὸν κουμπάρο.

Πρώτος ἐβγῆτε ἑπιλαγὸν
ἐν μέσῳ τῶσαν λαθῶν,

γιατί δεν πήγε στο χωριό
να κάνει μία κουμπαριά,
κι' άδίκως πᾶν οι κόποι σου και χαρτσισιά δεν πᾶνεις
ἐν πεντακάσας κουμπαριάς τοῦ λάμπουτον δὲν κάνει.

Τὸν Πεσμαζόγλου χαιρετῶ, παιδιὰ μου κορδοῦνα,
ποῦ πρῶτο τὸν ἐβγάλανε μέσα στὴν Καλαμίνα.
Τὸν Πιάνιο τὸν κουμπαρό μου τὸν διλοπροσκυνῶ,
ποῦ τέτοια τοῦγινε τιμῆ,
και τώρα θέλωνας και μὴ
πρέπει νὰ μάθῃ γρήγορα τὸν Καλαμιανό.

Ἐμπρός, λεβέντιας ζήλευτο,
ἴππετε τραπὸ τραγοῦδι
και γὰ μέγαλο βουλευτή,
τῆς Θήβας τὸν Σκουλοῦδη,
ποῦχε κι' ἰδέσας ἀρτιας και τετραγωνιαῖς,
ἔχει και γὰ τοὺς φίλους του βελάδες δανειαῖς.

Ἄσθια και γὰ τὸν Ρέπουλη, ποῦ βγήκε στο Κρανίδι,
κι' ἔχει και πένα φιλογερά,
κι' ἔχει και γλώσσα ποφιερῆ
σὸν ἀνικοπο λεπίδι.

II. — Τί σοῦ ψάλλουν, τί σοῦ λένε.
Θεοτόκη μαυρισμένη.
Τέσο κοπιλίσι ποδινο ;
πάει κι' ὁ Ρωμῆος φοδινο.

Μόγο τῶρα κι' ὁ Ρωμῆος ὁ τῆς ἀριστοκρατίας,
πρῶτος δεξιός σου φίλος.

μὰ και βάθρον, μὰ και στέλος
τῆς σαθρῆς διπλωματίας.

Πάει κι' ὁ καλὸς μας, Ἄθως,
ποῦχε σὶκ και παγκοσίτες...
κλάψετε κι' αὐτὸν μὲ πάθος,
σύντροφοι τοῦ κεχηγνίτες.

Κλάψετε και τὸν Λομπάρδο, ποῦ τὴν Ζάκυνθο τιμᾶ...
μὲς στο φρόρε τοῦ Λεβάντε τὸν ἑμαῖριον γαμά.
Κι' ἂν δὲν ἐβγαίνε κι' ὁ Στάης μετὰ τοῦ Δελακοβία
οκέφου πὸς δὲ κατανόησε τὸν Ρωμηῶν ἢ οκαμπαβία.

Φ. — Τώρα κορδοῦνα και πανηγῶρια,
τώρα κι' ἡ θεά νέας Βουλῆς,
κι' ἀπὸ μπαλιόγια και παραθῆγια
τάδε φρονάξει κι' ὁ μπαμπαλῆς :

Νέος κορδοῦναρος και κατὰ πλάτος,
νέος κορδοῦναρος και κατὰ μήκος...
ὁ Θεοτόκας, ποῦ σου τὸ κρόκος ;
ὁ Θεοτόκας, ποῦ σου τὸ ρέκος ;

Νῦν τὸ Ρωμῆικο παρατριλλῆαι
και νέα κροδοῦς ἀρηγιάει,
νῦν ὁ Κορδοῦναρος κατραβαλλῆαι,
νῦν ὁ Καγράβαλος κορδοσιάει.

II. — Τοῦτ' ἡ γῆ ποῦ τὴν πατοῖμε
μᾶς φιερόμας και πετοῖμα.

Τούτ' ἡ γῆ μας χρόνον χρόνον
βγάξ' ὑποσηφίους μόνο.

Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὸν ἀροῦντος
βγάξει κίχλης παλλημάρινα,
γὰ τὸν πόλεμον λαοῦς,
γὰ τῆς ἐκλογαῖς λειοτάρινα.

**Ἀποτυχόντων Θρηῖνοι
καὶ δ' ἄλλους μας εἰρήνην.**

Ἰ Πείραζαν τὸν Λεβίδην τὴν Κορδοπόλια,
ποῦ τώρα θὰ χορτάσουν μὲ γουρουνόπουλα,
καὶ μαῦρο τῆς Μαρίνας ξεφουρνίζαν
καὶ τὰ περσάματα τὸν τὸν δαυμύζαν.

Τι μαύρας τὸν εδρήσαν συμφοραῖς!..
γὶ αὐτὸν τῆς Κορδοπόλιας γὰροὶ παῖδες
εἰς ἀδελφῶν οὐκίλων τῆς οὐραῖς
ἔδειξαν πετρελαίου τενεκέδες.

Κε' ὁ Λεβίδαρος, ὁ Νίκος
ἔμυρισθη τῶρ' ἄδικας...
ποῦ σου, Νικολῆ, τὸ νεῖκος;

Τὴν ἔπαθε κι' ὁ Νικολῆς...
τί ἔλλυες καὶ τί θρηῖνος!..
παῖε τὰ δόνη τῆς Βουλῆς,
ὁ κόντοφας κι' ὁ σπίνος.

Κόσμε Ρωμαῖαι χαζέ,
Βουλὴ χωρὶς Λεβίδην
ἠμοῦρει κρῖσι χωρὶς μεζέ,
τραπέζι δίχως στρεῖδι.

Σώπα, παραπομπάρινα, καὶ μὴν κακοκαρδίους,
κι' ἔν' σ' ἐμαυρίσανε σκληροῦς,
μὰ γρηγορα θάλαθῃ καιροῦς,
ποῦ πάλι μέσα στὴ Βουλὴ τραπὰ θὰ κελαιθήρουν.

Θλιμμένα στέκουν τὰ βουνὰ κι' ἀντιλοῦν οἱ λόγγοι :
τὸν Δεληγεώργη μαύρισαν μέσα στὸ Μεσολόγγι.
Κε' ἕνα μεγάλο μας νεκρὸ θυμῆθηκα σὰν εἶδα
πὺς μαύρους ψήφους ἔδωσαν καὶ γὰ τὸν Λεωνίδα.

Μέσα στὸ Βῶλο ξαφρνικό... μὰ τὴναι ποῖτο πάλι,
ποῦ τοβκίαναν οἱ Θεσσαλοὶ τοῦ Κώστα τοῦ Τοπλίη ;
Κώστα μου, δὲν τὸ λίστανα τὰ σὺδλῆν τέτοιος μπάτσος
καὶ τὰ μοῦ λένε σήμερα πὺς σ' ἔφαγαν ὁ Γ' ἄταρ.

Μαῦρος στὸ Βῶλο πρόβαλε κι' ὁ Κασσαβέτης—οἰμὸι !—
καὶ τώρα θὰ γενῆ ψαράς,

καὶ στὸς γυαλοῦς τῆς Ζαγοῦδῆς
θὰ κἀν τὸν Ζαήμη.

Τῆς Μήλου Προβελγγίης, γὰ τούτη τὴν μαυρίνα
μὴν βίλης πόνο καὶ καὶ μὸ μὲς στῆς κιοθῆς τὰ φύλλα.
Δὲν εἶσαι γὰ πολίτικη καὶ κάτισε σ' αὐτὰ σου,
σὲ περιμέν' ἡ Θάλαια κι' ἡ εἰρήνη τοῦ Πηγῶσου.

**Ἄν, Πατρινοί, κι' ὁ Γούναρης δὲν πῆρε τὸ κομὶ σας,
ἐκεῖνος μένει Γούναρης, ἀλλ' ἡ ττροπὴ δικιῆ σας.**

Ἦ Πρωτοπαπαδάκη, στὴ Νάζο μαύρη μύτρα
καὶ σένα βεῖρε τὴναι.
Ὁ κόσμος θέλει λόγγα παχάκι καὶ μπουρμπουλήθρας,
δὲν κάνει διακροῖες,
μὰ σὺν ξαναγυρίσης
φέρε μαζὶ καμπόσους Ναξότικαις μιζήθρας.

Τὸν Θεοδοράκη τὸν Παζῶν—ὁ τῆς μεγάλης λύτης !—
τὸν Βελλαντίτη δηλαδὴ,
τὸν εἰρήρα τὸν εἰρηραδῆ,
τὸν ἔφαγ' εἶσι δωρεάν ὁ ἔταδελφος ὁ Πίλης.

Ἦ Μάτση, ποῦ ὀκλήρα σ' ἐμαύριαν στὴ Σύρα,
μὰ τὰ μαλά τὸν Συριατῶν, Ἀντιῶνη, καὶ μὰ λόρα.
Πὺς δὲν ἐκάθισες ἐδῶ γὰ ἔης τὸ γαϊτανάκι
κι' ἀποκηάτικους χοροῦς καὶ μπάλους μὲ κοστούμα;..
μὰ τώρα μόντζικασ καὶ σὺ τῆς κλάπας, Ἀντιανάκη,
καὶ φέρε μας τοῦλάτιστον ἕνα κομὶ λοικουῦμα.

Μὲ τοῦ Μασάνη μουσικῆ, μὲ πάθος τῆς Σαντούτσας,
κλάφτε τὰ μαῦρα, ποβραγε κι' ὁ Κώστας ὁ Πλατούτσας.
Πλατούτσα, πὺς τὴν ἔπαθες ἀπὸ τὸν Πολυγένη,
ποβλεπαν ἄλοι κι' Ἰ Υπουργὸς ὁ Κώστας πὺς θὰ γένη ;

Θρηῖνετε τὰ θύματα τῆς μελανῆς κραιπλῆς...
δὲν βγήκε κι' ὁ χοραταῖ τῆς Σύρας, ὁ Βιτάλης.

Ἦ οἰς, ποῦ μαυρισθήκατε, γὶ αὐτὸ μὴ λυπηθῆτε,
μὰ παρηγορηθῆτε.

Ἦ Γρηγορα κι' ἄλλαις ἐκλογαῖς θὰ γίνουν εἰς τὸ γένος,
τὸ λέει κι' ὁ Καρναβάλος καταμονεῖ σουρωμένους.

Παιδιά μου, τὸ Ρωμαῖκο θὰ ζῆσῃ στὸν αἰῶνα
μόνον μὲ τὸν ἀθάνατον τὸν ἐκλογῶν ἀγῶνα.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ἄντιγῶνη Σοφοκλέους, μὰ μεταφρασίς μοσθῆ
μουσικῆς ρυθμῶν καὶ σίχων ἐπὶ Μάνου τοῦ Κοωσῆ,
ποῦ Μουσοῦν καλλιμειδῶν τὸν ἐδήλασαν μασοῖ,
καὶ τὴν κρῖνον διαφόρους ἀγνωστοὶ του καὶ γνωστοὶ,
κι' ἐπερῆει μὲν καὶ ἄλλους ὡς μεταφρασίς μοσθῆ,
πλὴν καὶ ἄλλους Ἀντιγῶνη τὸν ἀρχαῖον οὐκ ἐστὶ.